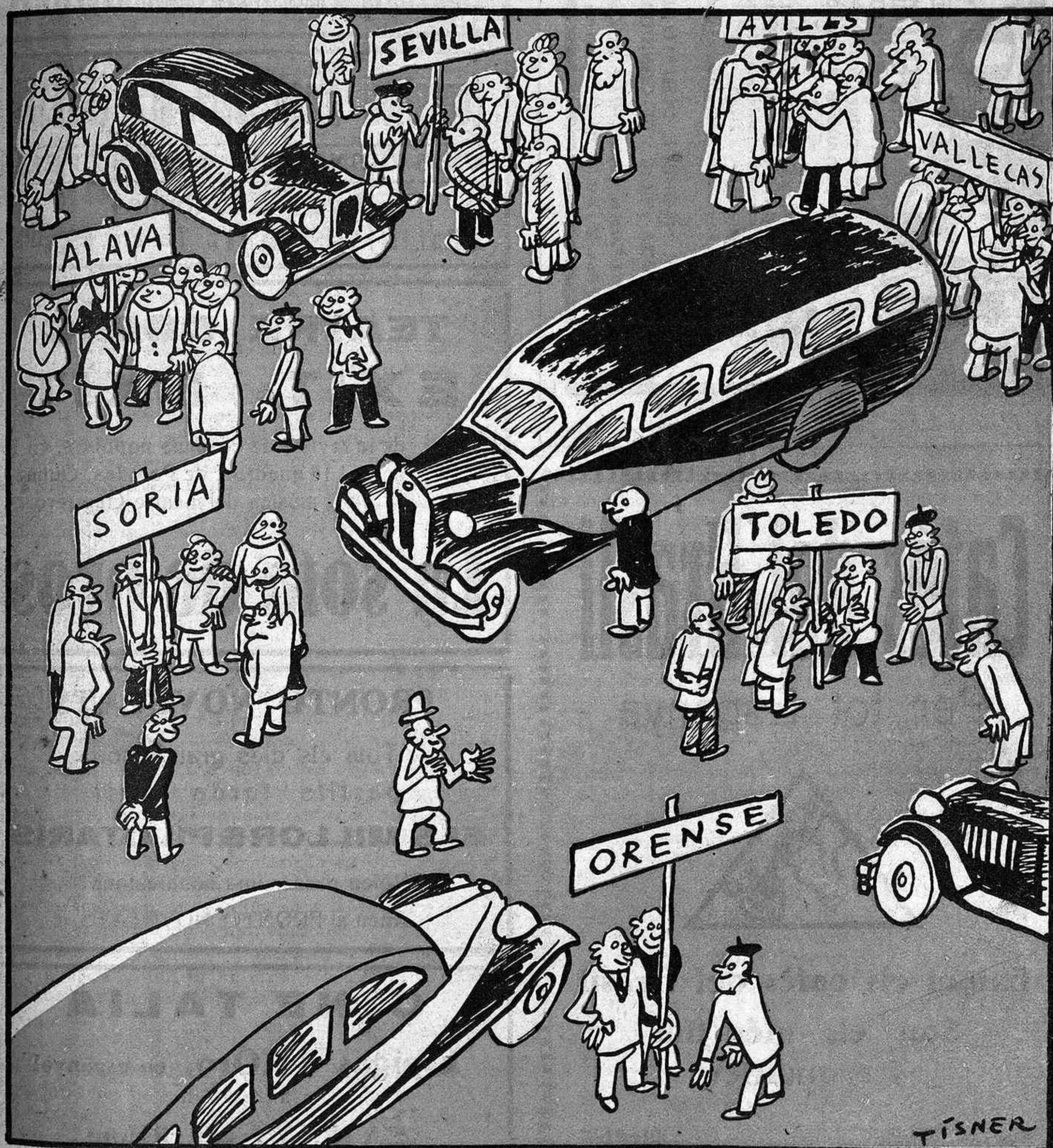

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—I vostè ¿per qui ve?
—Per les vint pessetes.

FEROTYL
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersticials. Producte pífuríglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantáridas, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
 Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

Ganiveteria ARTERO

REGISTRADA

Casa assortida en tota mena d'eines de tall del ram per-ruquer. -:- Especialitzada en el brindatge de navalles i ajustament de màquines barberes.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TEATRE COMIC EXIT EXIT

de la revista de costums populars, en 2 actes i 18 quadros, de Paradas, Guime-
 nez i música del mestre Guerrero

La soia de oros

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
 partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
 Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

Espigas de Oro, en espanyol
 per Richard Arlen

FANNY, per Reimu

BOMBOULE, 1er REY NEGRO
 REVISTA I DIBUIXOS

Cafés del Brasil

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil
 Són els més fins
 i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

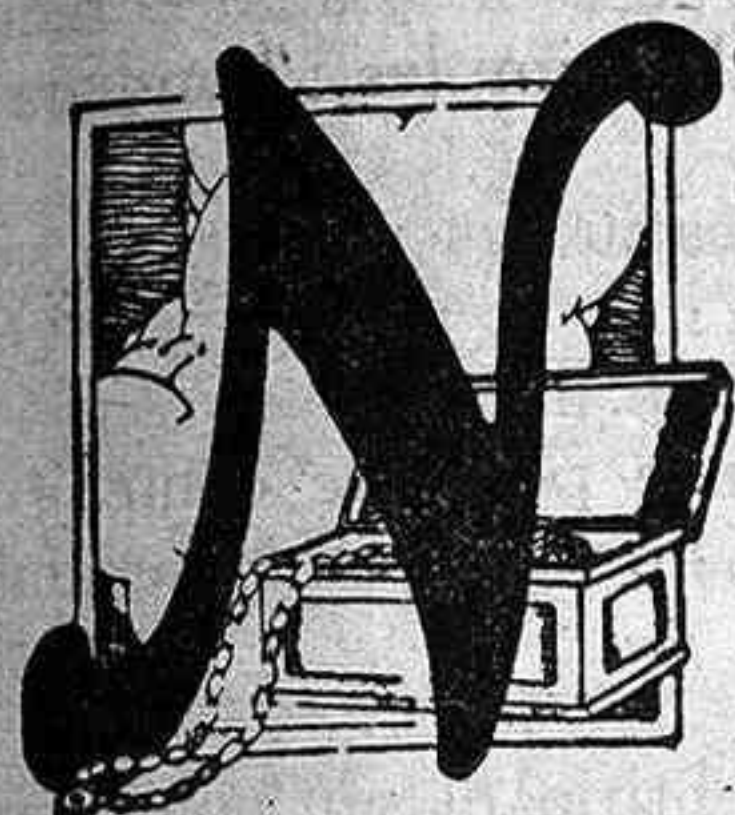
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepenides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Pregària a Sant Pere

No creiem gaire en la vostra existència celestial. Sant Pere gloriós. Però ens sou una figura molt simpàtica, — producte de bona imaginació—, i us escollim per fer-vos les nostres confidències.

Fet i fet, porteu, representativament, una llarga barba venerable, i ocupeu un lloc, no menys venerable que la barba: sou porter i lluiu una gran clau que, qui sap per què, ens recorda sempre la clau que va lliurar als Reis Catòlics el representant de Boabdil, després de la presa de Granada.

Travessem uns temps, gloriós Sant, en què, segons quines veus, no s'aturen pas enlloc, quan no sigui darrera el cancell d'una porteria, on les paraules no fan gol, sinó per atzar. Els porters s'han multiplicat d'una fàisó fabulosa, i gairebé podríem dir que, en l'actualitat, reposa tot en el bon seny guardià dels amos de porteria.

Si teniu cap República, per ací dalt, no creiem pas que la vostra barba venerable no hi deixi fer ni una al·lusió a qualsevol pretèrit monarca. La vostra bonhomia santificada deu tenir la convicció que, malgrat la República sigui molt destenyida, hi ha un dret republicà i un sou republicà. Ens hem imaginat el cel com una immensa planura sense muntanyes, i tenim la idea que els vents tenen, allà dalt, una eficàcia higiènica que no tenen entre nosaltres.

Per altra part, gloriós Sant Pere, sou una garantia i havieu estat un declarat i honest pescador de peixos i us feien una certa por els pescadors de gangues. Sempre hem tingut els nostres dubtes amb referència als motius que us induïren a negar tres vegades, fins que arribà la prodigiosa intervenció del gall. ¿No hauria pogut ésser que, en certs moments decisius, no creguéssiu de debó en l'aparició del Salvador? Es que en les porteries hi ha com una mena de barraca de burots, que tenen cura de declarar frau totes les burxes que puguin foradar la sàrria on es guarden, sota set lliçades de cordill, les documentacions enumeradores dels mèrits dels éssers prodigiosos. I vós, —Sant Patró de la gent de pesca, —tinguéreu ànima de porter ja, ací, a la terra, des del precís moment de deixar les xarxes.

Ara, que, —i això us ha donat el prestigi que gaudiu davant els nostres ulls—, vós mai no heu estat porter absolut de panxacontents, ni ca Cerber lligat a l'atri or els farts fan migdiada! Sabeu veure el color de les ànimes i, segons és llegenda, feu justícia i no actueu d'home defensor aferrissat de la mesada amb augment i gangues. L'haver-vos rentat abundantament els ulls amb blau del Tiberiades, i la sort de viure en una porteria ben assolada, us ha fet el tipus de venerable porter responsable que teniu. I ens fa l'efecte que vós,

Sant gloriósíssim, haveu de sentir un profund menyspreu per tants i tants porters sortits, d'un quan temps ençà, d'una multiplicació més miraculosa que la dels pans i els peixos i de tants altres que pertanyen a una fauna variadíssima, aquesta fauna que va del porter que obre la porta al qui sigui, —per més soroll ferrat que facin les sabates del qui entra i per més pinxisme que bufi el seu orgull de mata-sans—, fins al porter d'ulleres llòbregues i nas rabínic, que us fa descalçar per deixar-vos pujar per l'escala dels criats, o fins al porter que es posa el dit a la boca, com Sant Tomàs, i us exigeix silenci absolut davant de la Suprema Sapiència.

Gloriós Sant Pere, lliureu-nos, com més aviat millor, dels porters d'escaldufot, dels mals porters, i dels porters que no us poden tenir per patró, car vós porteu barba i ells afaiten la dels altres.

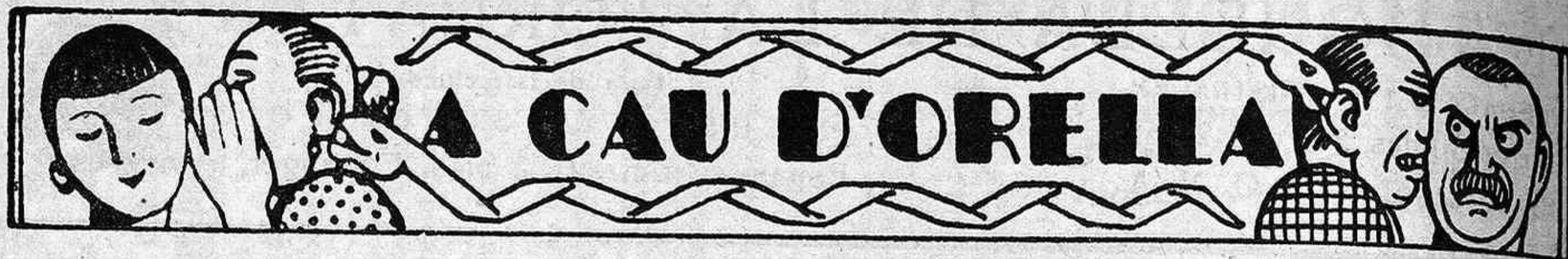
¿No us tembla, gloriós Sant Pere, que és simptomàtic i molt del temps, això que us preguem a vós, tot i que no hi creguem? I és que hi ha moments, —i aquests moments han estat ben aprofitats centúries i més centúries—, que davant de la realitat, en la impossibilitat de poder creure en la gent de carn i ossos, hom té la debilitat d'adreçar-se a éssers que tenen la vida immortal i necessària que els ha donat la fantasia.

Vós mateix, —tipus de porter amb túnica, peus calçats amb sandàlies, i despullat de galons lluent i condecoracions dringants, —avui, ens sou necessari per fer-vos aquestes confidències imprecises, fruit de no saber ja com hem de parlar per a poder dir alguna cosa de les moltes que ens hem de quedar al pap. En aquesta presó passatgera, que és la Terra, hi ha moments en què sentim dintre la carn els barrots de les reixes. Es quan volem cridar i ens compàreix el porter que ens obliga al silenci. Aleshores ens recordem que algun dia, a trenc d'alba, cantarà el gall, i que aquell dia en el cant del gall s'hi podrà barrejar el vermell de la seva cresta. ¿De qui seria la culpa? De tant i tant porter, encarregat d'imposar-nos el Salvador, aquell Salvador que vós reconeguéreu per voluntat pròpia i per bondat. Ell, mentre, que els d'ara, es fan reconèixer amb les imposicions pertanyents al repertori de tot pirata, fins dels pirates de la Mediterrània.

Sant Pere gloriós, feu-vos sentir com a porter tipus! Ensenyeu-nos la porta que s'ha d'obrir i la que s'ha de tancar. Mostreu-nos fins on es pot arribar i fins on cal arribar. Bandejeu-nos les porteries de porters vistents, amb excés de galons d'or, de cordonatge, i d'empaquetament uniformat. Feu anar tothom al pis que li pertoca, i no deixeu instal·lar els de la mansarda al principal. Traieu-nos els tancats del soterrani, gloriós San Pere. Desencarteu aviat els qui porten màscara.

Sant Pere gloriós, exaudi-nos!

¡Amnistia!

«Massa, Senyor?»

Ramon Batalla, el conegut servent de l'Ateneu Barcelonés, és suau com la xinxilla. Qui el crida sap que rebrà aquesta pregunta: ¿Mana, senyor?

I naturalment, encara que el qui rep la resposta no es senti tot el senyor que la suavitat del Ramon exigia, accepta la pregunta i fins sent una mena de satisfacció.

Els únics que marquen una excepció a la regla són els enlairats de darrera hora: tot els sembla ironia, qualsevol cosa prenen per presa de pèl.

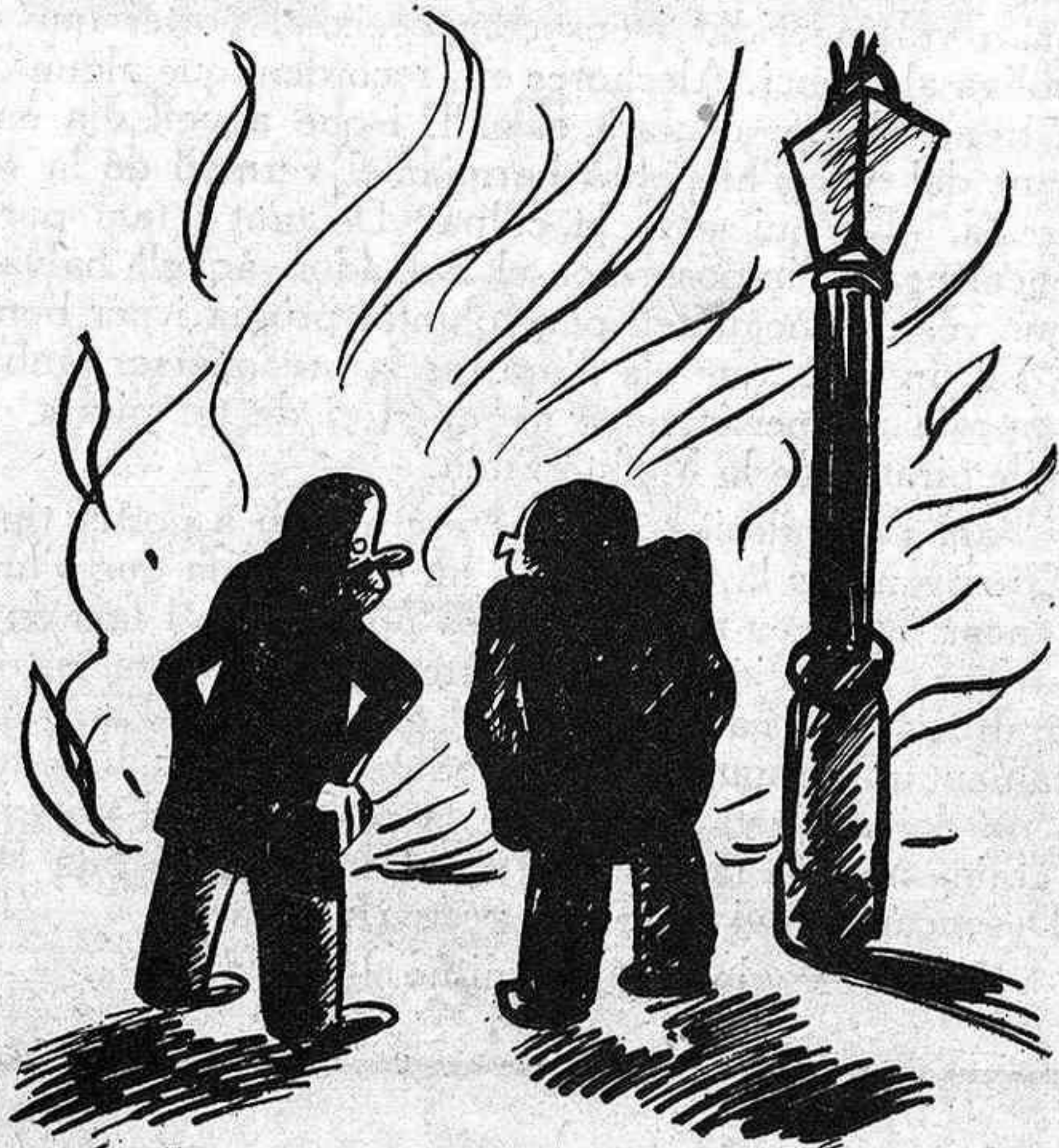
Es per això que l'altra dia quan en Ramon va dir al Carandell: «¿Mana, senyor?», en Carandell va posar una cara com la dels dimonis de la Patum de Berga, i va replicar traient les ungles com un gat mesquer. —«Què vol dir això de ¿mana, senyor? Ací no hi ha senyor, ni rave!»

La dolçor del Ramon suava tinta. Fou com si s'empassés un os quan va respondre al Carandell: —Vostè té raó; ací, no hi ha senyor, ni rave. ¿Està content el senyor?

Don Joanet

Aquesta anècdota és rigurosament controlada i pertany al tipus de l'anècdota del «Mana senyor». En són protagonistes un vell radical i una altíssima personalitat política.

El vell radical pertany a les oficines de la Casa Gran i espera jubilar-se amb tot el sou a no trigar gaire. Això li dona una humilitat suau de vellut de cotó. L'alt personatge és més que alt, un altíssim personatge.

TISNER

Sant Pere.—Realment, aquest estiu és molt calurós!...

La sort féu que l'altre dia l'humil i l'enlairat es passessin frec a frec per un dels passadissos de la Casa Gran.

El radical d'anys, sense gangues, va saludar el radical enlairat amb aquestes paraules simples i familiars:

—Passi-ho bé, don Joanet!

L'altre radical, abstret i pensatiu, va replicar la salutació amb paraula ennuegada:

—Don Cucharons!—I passà de llarg...

Fou quan l'altre radical, sense poder-se contenir i recordant els temps de fraternalisme, va comentar amb una pregona ira irrefrenable:

Però la tragèdia ve, ara. ¿Sentiria el seu comentari don Joanet? ¿El pot perjudicar, això, per la jubilació?

Els amics del radical dels desitjos especialíssims, es riuen de les tragèdies gregues, davant d'aquet cas trepidant.

La crisi econòmica

En un dels despatxos de la Generalitat es parla de crisi econòmica.

Un polític de la Lliga, tot just arribat d'Austria, explica que, a Austria, la crisi és espantosa.

Figurin-se — diu el Lliger—que tot el comerç té els aparadors i els vidres de la botiga plens de cartells que diuen: «Compreu mercaderis d'Austria». Un dia, en passar per un dels carrers més cèntrics de Viena, vaig veure sota un d'aquests rètols que fan l'apologia de la producció del país i que recomanen a tothom que la compri, escrita aquesta pregunta: «¿I amb què les hem de comprar?»

Després de la visió de l'aguda crisi econòmica austríaca, tan concisament evocada pel Lliguer, el senyor Ventosa somriu beatífic. I exclama eufòricament: «Amb vistes al fet d'Austria, creien que s'hi val que cap de nosaltres permeti que ningú es queixi de la situació?»

Revolució a Itàlia

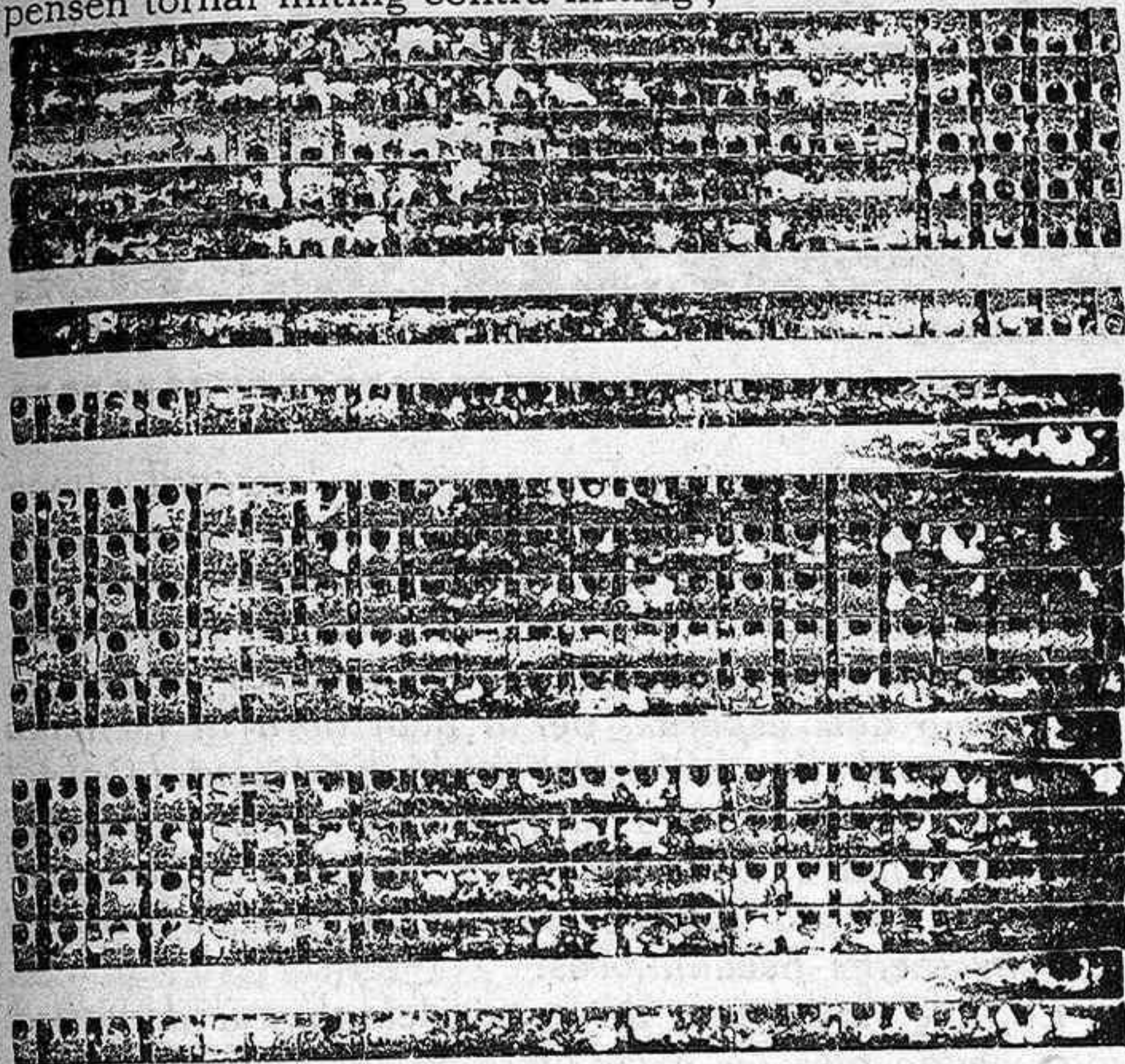
Que no s'espantin els nostres lectors. No es tracta de cap revolució que sigui interdita a Itàlia. Es tracta d'una revolució futurista per a treure una mica de vapor als cors italians, tan gonflats de patriotisme, amb això de l'afer d'Abissínia. I aquestes revolucions, Mussolini les permet i creiem que fons les encoratja.

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

De la cuina italiana clàssica únicament se'n pot salvar —segons en Marinetti— el «minestrone», una mena d'escudella de pagès espesa i se'n salva perquè «el seu color esgrogueït recorda la planura de la Lombardia».

Esplèndid! També es poden salvar els macarrons emmotllats, car aquest plat es presenta «com un volcà inflammat en ebullició». (Oh poeta Sánchez-Juan, tan admirador d'en Marinetti.) Els altres macarrons han d'ésser interdits: fan posar panxa, i la panxa burgesa, creuada per una cadena d'or, espanta el feixista Marinetti, promotor de la revolució dels macarrons.

Una revolució greu, amics!, car els fabricants de pasta italiana que han fet una lliga contra Marinetti, pensen tornar míting contra míting;

Cau d'orella entre un dibuixant de L'ESQUELLA i el Director.

Un dibuixant de L'ESQUELLA s'apropa al Director del setmanari i li pregunta:

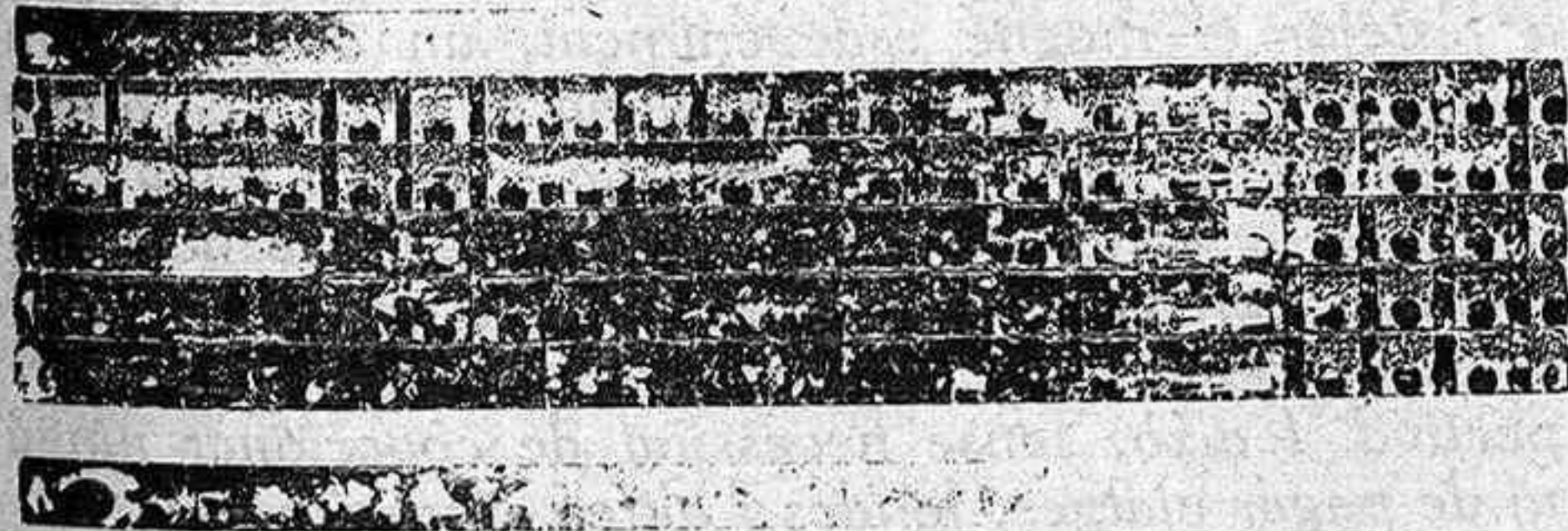
—«¿Per què no heu publicat el meu dibuix d'aquesta setmana?»

—«¿Quin dibuix?»

—«Un dibuix on hi havia un monàrquic sentat en una taula de cafè posada a la voravia. Aquest monàrquic veia passar aquell anunci d'una coneguda casa comercial, muntat damunt d'unes xanques que li fan les cames llarguíssimes, i exclamava: —Com s'hi assembla! Com s'hi assembla!»

(El Director contesta al dibuixant amb una veu tan baixa que no es pot oir.)

—«Però si estem en República —replica vehement el dibuixant—. I per destenyida que sigui, fa tres coses que ni innocentment es pugui caricaturitzar el darrer Borbó!»

A la tardor de 1931, arran de la proclamació de la República espanyola, en el Club «Le Rouge et Noir» de Brouxel·les, es féu un acte diguem-ne «hispanista». Tres oradors Louis Piérard, War Van Overstratten i Pierre Bonardi, disertaren davant d'un públic selectíssim sobre aquest tema: «¿On va Espanya?»

I tots divagaven amb gran eloqüència sobre les coses d'aquesta terra recentment republicana, «oficialment». —«Espanya això. Espanya allò. País model. Revolució de la qual es pot aprendre. Glòries passades. País del sol. Terra heroica, etc., etc.»

En acabar els discursos dels tres eminents i eloqüents oradors, d'un grup de catalans, presents a l'acte, se'n va aixecar un, el qual va preguntar al President: —«Després de tot el que ens han explicat hem de confessar que cap de vostès no ens ha dit vers on s'encamina Espanya!» —«On va Espanya?»

Ningú no s'atreveïa a concretar la resposta i Louis Piérard va reconèixer que el preguntant tenia raó: Ells que s'havien ajuntat per il·lustrar un públic, amb referència on anava Espanya, no podien preveure on anava Espanya.

I el català, aleshores a Brussel·les, avui a Barcelona, autor de la interrupció en les dissertacions del Club «Le Rouge et le Noir» ens diu: —«¿Com volien, aquells estrangers, saber, en la tardor de 1931, on anava Espanya republicana, quan nosaltres, a l'estiu de 1935, encara no ho sabem, ni ho preveiem?»

Continuen les gran velocitats...

Continuen les gran velocitats dels camions que condueixen els escamots de la Guàrdia d'Assalt.

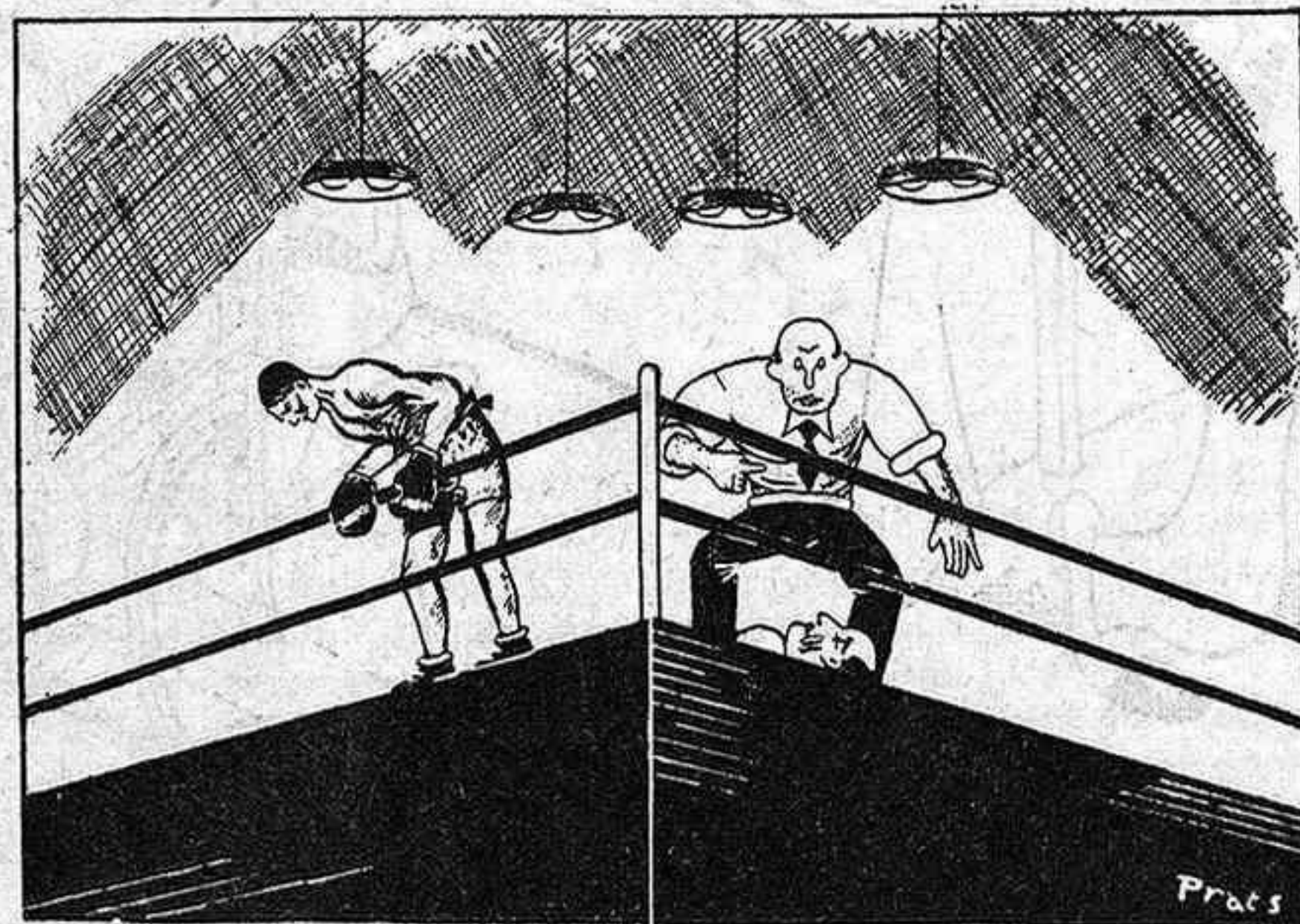
Ja un dia els manifestarem la nostra admiració.

Els la tornem a manifestar, car les performances de velocitat no disminueixen, ben al contrari.

I ara és un arbre que cau, ara és un fanal que es frega, ara és un vianant que es queda bocabadat davant del miracle d'haver resultat il·lès. I tothom lloa amb unanimitat la pressa activa i exemplar d'aquests meravellosos funcionaris que van tan de pressa a seure a l'entrada de qualsevol oficina pública o a passejar-se heroicament per qualsevol carrer.

Un camió dels que condueixen Guàrdies d'Assalt és gairebé sempre un bon espectacle per als barcelonins, i podria ésser esmentat, amb justícia, en les guies d'atracció de forasters.

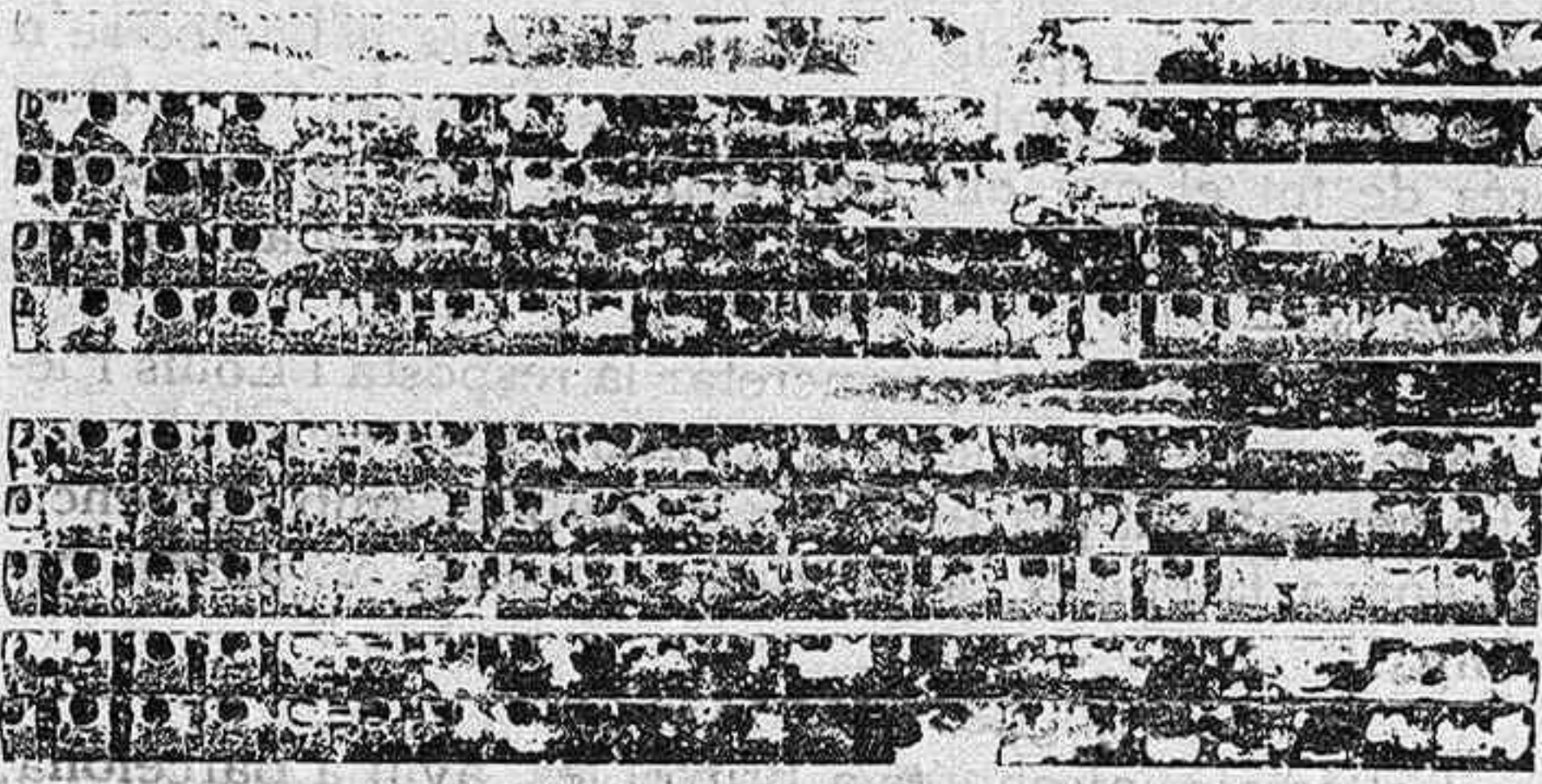
Per la nostra part, hem de dir que cada vegada que en veiem passar un —amb la seva pressa superba i amb el convenciment segur de la seva transcendència— ens sembla que hem de tenir un dia de sort.

Espectacles d'actualitat

Respectable públic: protesto del qui està contant un, dos, tres... Es tartamut.

I donem a Sant Pancràs les gràcies que la nostra admiració de bocabadats no ens hagi costat cara.

¡Amnistia!

GLOSSARI

UNA GIRAFA BARCELONINA

El beneït i mai prou elogiat cosmopolitisme barceloní s'ha vist, aquests dies, confirmat per la naixença d'una girafa, personatge d'alçària que ve a enriquir la nostra nodrida i bigarrada fauna ciutadana.

L'esdeveniment s'ha produït amb una oportunitat gairebé providencial, i tenim la certesa que haurà satisfet tothom, sense distinció de sexes, partits, religions,

uniformes i gerarquies. Encara més; la gentil ofrena que acaben de fer-nos les girafes, pare i mare, amb residència a la nostra ciutat, i a les quals ens complaem a presentar els nostres respectes, ha vingut com l'anell al dit, o l'oli en un llum, a fer més efectiva la pacificació dels esperits, per a qual obra hi ha tanta gent que treballa. L'il·lustre nadó ha tingut la virtut de desfer mals humors, d'apaivagar rezels i picabaralles i, sobretot, ens ofereix un motiu de divertiment que ens distreurà una temporadeta de preocupacions i de pensaments pecaminosos.

El feliç naixement de la girafeta haurà demostrat una vegada més les excel·lents condicions d'aclimatació de Barcelona on, estiu i hivern, tota cuca viu, i, després de satisfet el nostre orgull ciutadà, ens resta el consol que l'animalò, que ha vist la primera llum entre dues diades tan assenyalades com Corpus i Sant Joan, i sota el signe d'un paternalisme dels més arrencats, no mossega ni urpeja, al revés d'altres animals que tots coneixem. Té el cap petit col·locat en una posició molt alta. Si això no és una novetat per nosaltres, representa per a la girafeta nou-nada un esdevenidor ple d'esperances.

¡Benvinguda sigui, doncs, la girafa poncella en l'immensa arca de Noè de la gran ciutat d'Amílcar Barca! ¡Que per molts anys pugui beure l'aigua de Canaletes, si és que les girafen beuen, i assaborir les tendres garbes de l'alfals municipal! Com que té pares que vigilen, i aviat tindrà una munió de badocs que la peixaran com es mereix una filla predilecta de la nostra ciutat, no és de creure que li escursin els aliments.

Suposem que els endegadors de la vida ciutadana hauran pensat quelcom de solemne i d'espectacular per a festejar el magne esdeveniment, un dels més importants dels registrats a Barcelona en el que va d'any. De girafes no en neixen cada dia, i estem segurs que una manifestació pública en homenatge a la nova ciutadana, aplegaria una gernació que per a ells voldrien els organitzadors de certes moixigangues en perspectiva. I això, sense necessitat de coaccionar ningú, ni de pagar viatges, fondes i altres esbargiments.

Els animals que s'han fet populars a Barcelona són ja en prou nombre, comptant-hi, ara, la girafeta, el nom de la qual no sabem encara, per a donar motiu a una galeria de retrats d'animals cèlebres. No ens atrevim, però, a proposar-ho per por de les empentes i, sobretot, perquè hi ha massa interessos creats i es

El ciclista compra la coca.

- Voldria una coca de pinyons.
- Sí, senyor.
- ...Però de pinyons lliures.

faria difícil l'elecció entre tants candidats com es presentarien amb igualtat de mèrits.

PANICAL.

P. S. Després d'escrit i compost aquest «Glossari», ens ar-

riba la nova de la mort soptada de la girafeta. Es veu que al cap de pocs dies d'haver vingut a aquest món de mones s'ha fet càrrec de la situació i ha preferit entornar-se'n.

Resignem-nos a suportar aquesta desgràcia amb el mateix esperit que ens fa aguantar altres de més grosses.

Esports

Cronòmetre

LA GRAN PROVA MOTORISTA DE MONTJUÏC

El Premi Penya Rhin, que el d'umenge correran a Montjuïc els asos internacionals del volant, té una importància extraordinària, com poques vegades l'han tinguda les proves organitzades a Barcelona.

Les condicions excel·lents del circuit de Montjuïc són conegudes arreu, i els corredors que han conduït un cinc litres a la pista asfaltada del recinte de l'exposició, no es neguen a refermar la inscripció, en anunciar-se una nova competició internacional.

Veurem enguany conductors, com Carracciola, Fagioli, Nuvolari, Varzi, Zehender i altres, volar amb els seus projectils d'acer, a cent per hora, seguint les giragonses difícils del circuit de Barcelona. Curt el circuit, certament; però, ple de dificultats pels seus viratges, especialment el de la Font del Gat, obliga, com pocs, el pilot a conduir atent a la més petita desviació del volant, per llençar-se, en arribar a la recta situada davant les tribunes, amb tota la potencialitat del motor, el qual passa, amb un bramul de fera salvatgina, una i altra vegada, fins que acaba la dura prova.

Altaveu indiscret

Tenim el Sabadell finalista del campionat de Espanya. El futbol català no està de baixa ni molt menys.

Els onze jugadors del Sabadell són tots catalans.

* * *

En Plattko està enfadat amb el Barcelona, i, fins a cert punt, té raó. Ha passat la temporada vivint de miracle, perquè li van fer un contracte molt original. Vencia cada mes i cada mes l'hi era renovat.

Darrerament l'hi van renovar per tres mesos. Això fou pel maig, quan el Barcelona va guanyar el Madrid, al campionat de Lliga, i els tres mesos són juliol, agost i setembre.

Ara, és un fet que entra al Barcelona l'entrenador O'Connell, i que en Plattko quedarà al carrer.

Es just que l'hongarès quedi, a fi de setembre, sense contracte, quan ja haurà començat la temporada i els clubs ja tindran els seus entrenadors?

Plattko s'entrevistà amb en Ricard Cabot, el passat diumenge, i no sabem com està el seu afer, però sembla que hi haurà reclamació per via federativa.

La directiva del Barcelona ha obrat a la lleugera. O'Connell és, sens cap mena de dubte, millor entrenador que Plattko, però no s'hi val a produir-se amb tan poc de compte.

* * *

La Srta. Andreu cada dia té més fons i sap córrer millor. El diumenge a l'Estadi va batre el rècord d'Espanya dels 600 metres.

Com a dona i com a corredora, cal admirar la senyoreta Andreu.

* * *

Mercedes, Maseratti, Auto Unió i Alfa Romeo lluitaran pel triomf. Veurem, a Montjuïc, el nou model bimotor Alfa Romeo conduït per Nuvolari, amb el qual ha batut, darrerament, els rècords internacionals del quilòmetre, i la milla llençats i veurem també el «Maseratti» 5 litres, últimament construït per a la dita marca, pilotat per Philipe Etancelin.

Onze seran els corredors internacionals, mestres del volant, que correran, diumenge, per Montjuïc, i això, als pocs dies després del gran premi de França, corregut a l'autòdrom de Montlery.

Triomfà, a la prova francesa, l'alemany Carracciola amb Mercedes-Benz venent Zehender (amb Maseratti), Faggioli i Rosemeyer.

Tots aquests corredors estan inscrits a Montjuïc, i els veurem, diumenge, com lluiten per la revenja i pel triomf dels cotxes llurs.

Penya Rhin, amb l'organització de la seva «Copa Barcelona», contribuirà, una vegada més, a donar una importància internacional a la nostra ciutat i al circuit de Montjuïc, més popular cada dia, i al qual, el poble de Barcelona acudeix, cada dia més, mercès a les grans proves de la bicicleta i del motor.

AQUELL

El Sabadell serà campió d'Espanya, si sap jugar amb serenitat. Es equip per arribar-hi.

Es clar que el Sevilla no és un rival difícil, i que ha batut equips com el Madrid i l'Athlètic de Madrid, i que té un tercet defensiu immillorable, però tenim confiança en el Sabadell.

Es més equip, tècnicament, el del Sevilla, però el Sabadell és un equip de copa per excel·lència i d'una potencialitat que quasi no té parió, avui, entre altres equips d'Espanya.

Posats a jugar un partit final, que és de cara o creu, votem pel Sabadell.

Votem per ell, perquè és el nostre, i perquè li tenim posada tota la confiança.

* * *

A Can Ràbia, mentre l'equip volta per les Amèriques, els directius es banyen en aigua de roses.

Han posat, al camp, una piscina d'upa i els directius, i empleats del xalet hi prenen banys cada dia.

Ja hi tenen piscina i aviat hi plantaran palmeres perquè sembli un oasi.

* * *

Al premi William Tarin corregut a Tarragona, el qual, certament, fou un èxit de públic, el valencià Chàfer féu una cursa magnífica, i fou desqualificat pel jurat, per creure que va descendir de la màquina una vegada, mentre es feia la cursa i que va perdre intencionadament una volta.

Chàfer guanyava el segon lloc, i el xicot ha fet una reclamació. L'afer ha passat a mans de la Unió Velocipèdica Espanyola.

No creiem que Chàfer sigui capaç d'una maniobra tan estúpida, i es d'esperar que la Unió Velocipèdica serà més justa que el jurat de la cursa de Tarragona.

* * *

REVETLLA

El Barcelona ha demanat preu al Sabadell del mig-ala Argemí, però els sabadellencs, que no se'n volen desfer, han demanat tants de diners, que el senyor Sala ha estat a punt de desmaiarse.

Qualsevol s'atreveix, ara, a parlar de tu als de la Creu Alta.

* * *

Corre pel Barcelona un corrent de catalanització per part d'un bon nombre de socis.

El propòsit d'aquests és que l'equip sigui compost de juga-

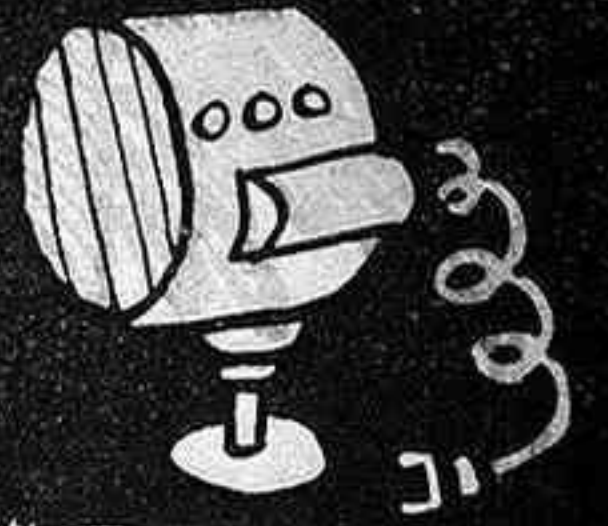
dors catalans i que vagin donant de baixa els de fora.

Sembla, però, que això no interessa professionalment al Barcelona, encara que, potser, cercant bé, es podrien trobar elements acceptables.

* * *

Sembla que l'any vinent veurem, a l'Espanyol, en Vilanova i en Costa, del València. Les relacions amb els valencians són molt bones, i l'Espanyol és possible que es vegi reforçat per elements del Túria.

Cinema

Calor! Calor! Calor!

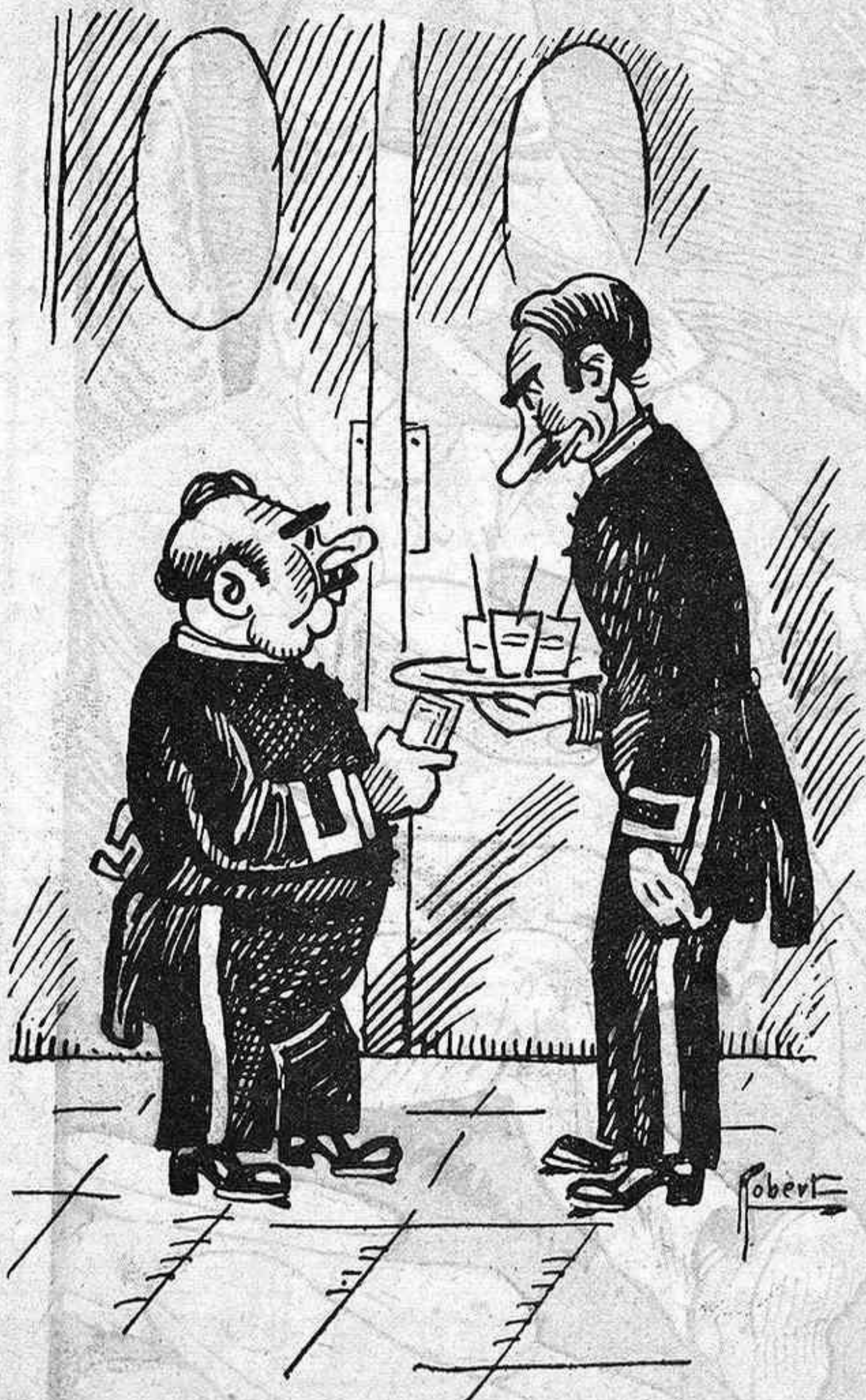
Ni els misteris de les pel·lícules de lladres i «serenos», fan efecte quan hom s'ha de passar contínuament el mocador pel clatell, pel front i per les mans.

* * *

Els estudis que «Orphea» té instal·lats a Montjuïc han enllestí el rodatge de «Rataplan», sota la direcció de Francesc Elies. Juguem la pel·lícula Antònia Colomer, Toma Taëni, Feliu de Pomers, Villaescusa i Teodor Busquets.

Ens diuen que «Orphea» ha fet una bona producció. Malgrat no ho creguem gaire, desitjaríem que fos així. Esperem l'estrena.

* * *

Les sessions al Parlament.

—¿Quants som?

—Tu, jo i un que n'hi ha dintre.

Continua assegurant-se que l'empresa del Capitol està controlada per la Metro Goldwyn Meyer.

Els qui ho asseguren, es basen en les continuades visites que en Soler, ex-empleat de la Metro i coempresari del Capitol, continua fent a la casa a la qual va pertànyer.

* * *

L'actual Miss Catalunya —gairebé professional del «missatge»— ha estat contractada per filmar una pel·lícula.

L'Antonieta Arquer tindrà per companys de filmació els inevitables Alady i Lepe.

Les pel·lícules a base de tan popular duet han estat sempre d'un aburriment de xarlotada. Cal esperar que l'Antonieta Arquer canviï el matís de l'aburriment i que, d'aquest aburriment de xarlotada, passi a ésser aburriment inefable.

* * *

Uns operador de cinema han sortit cap a València. La pel·lícula que es rodi de les ovacions del camp de Mestalla serà sonora i augmentada amb banda de cornetes. Un èxit assegurat.

* * *

«Sor Angèlica» torna al Catalunya. Es una pel·lícula que, segons l'empresa, ha batut tots els «rècords».

Així és. «Sor Angèlica» fins ha batut el «rècord» de la niciesia.

* * *

La Bella Raquel —després Raquel Meller— es diu que filmarà aviat una pel·lícula de llarg metratge: «Yo soy española».

Tindrà cura que l'espanyolisme de la ex-Bella Raquel sigui autèntic, el conegut abassegador de l'espanyolisme clàssic — Cisneros, Felip II, Torquemada— el mai prou ponderat poeta senyor Peman.

* * *

Ha mort Carles Gardel. Ha mort a Colòmbia i d'un accident d'aviació.

Havia de filmar, a Bogotà, per la «Films Universal». En sortir de Medellín, l'hidro que el conduïa, tingué un accident del qual en resultaren sis morts.

Carles Gardel, amb la seva simpatia personal, fins ens havia fet arribar a trobar passables alguns «tangos».

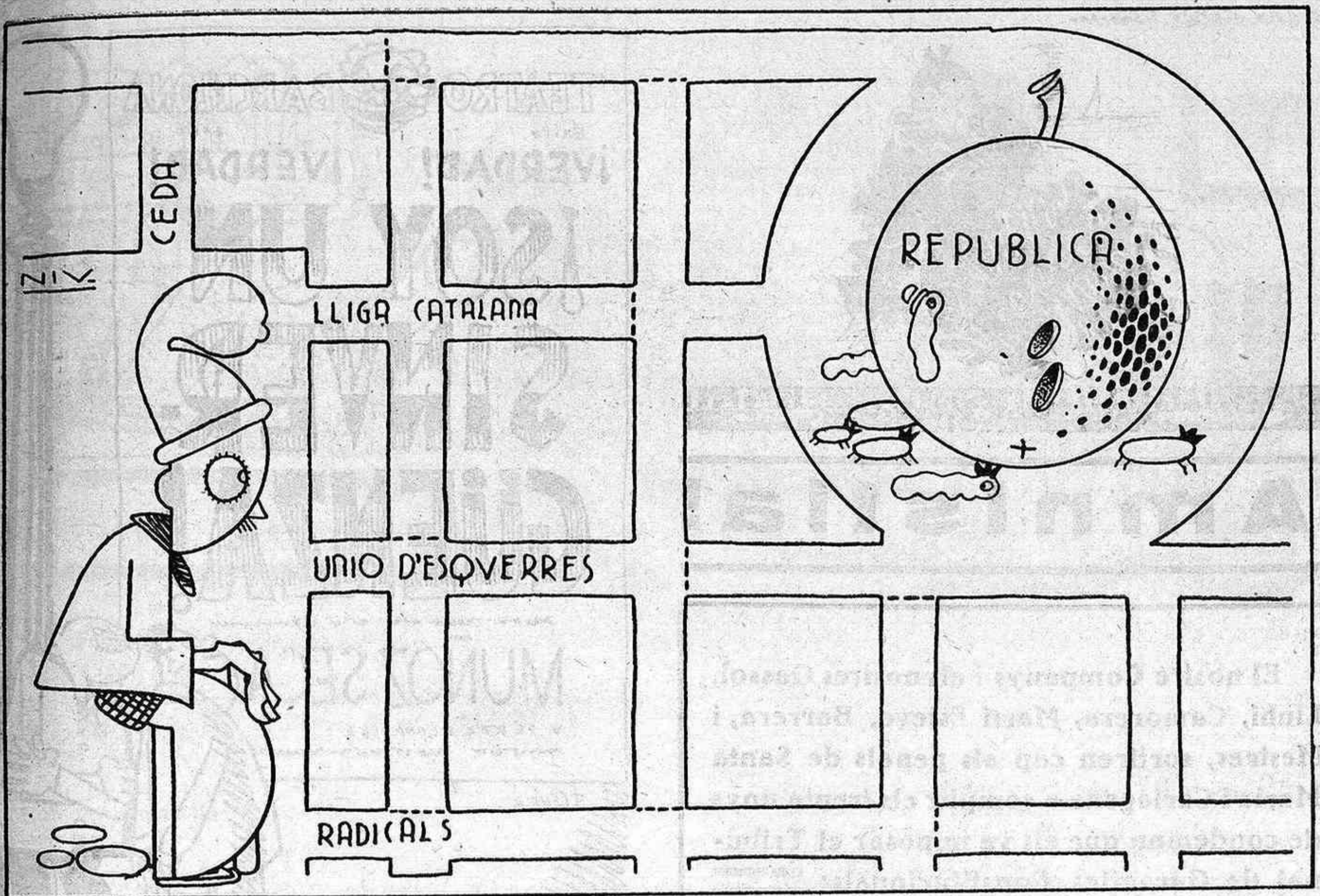
* * *

«El Pan nuestro de cada día», vulgheu, Senyor, que no sigui una pel·lícula dolenta com les que tantes vegades ens hem d'empassar, tot perdonant les culpes dels productors. Lliureu-nos de mal i d'aburriment, Senyor! Amen!

«El Pan nuestro de cada día», cinta que nosaltres no hem vist per culpa de la calor, és dirigida per King Vidor, i passa per la pantalla del «Colisèum».

* * *

Que Josep M.ª de Segarra —proper convertit— ha rebut proposicions honestes d'una casa de pel·lícules amb referència a la filmació del «Dietari» que escriu amb els detalls més íntims de com el tocà la Gràcia.

—¿Quin camí hauria de seguir el pagès per a salvar la fruita?

La pel·lícula serà costejada pels fervorosos de l'autor de «Reinaré» i amb vistes a la seva possible canonització.

* * *

Que es fa una pel·lícula de com han estat distribuïts, en guany, els Infants de les Colònies Escolars.

Abans de la projecció de la pel·lícula, i mentre el públic farà dos minuts de silenci obligat, es projectarà un retrat, a totes les pantalles, del conseller-regidor governatiu de Cultura i de la Lliga, senyor Codolar i Gualdo.

S'ho mereix!

* * *

S'assegura que aviat veurem un nou film protagonitzat per Greta Garbo. Aquest film és: «El velo pintado».

* * *

El cinema nacional, després de «Sor Angèlica» —èxit definitiu—, pensa fer un altre èxit definitiu amb «Sor Margarita».

Al teatre, «sors». Al cinema, «sors». Això amb gran acontentament i assistència d'esquerres i dretes.

Quanta «sor». I quanta sort!

Croniqueta de la setmana

Consideracions i Preguntes

1.ª ¿Per què els homes polítics accepten amb tota facilitat els homenatges que els són fets en els temps en què governen? ¿No fora millor que esperessin a ésser homenatjats quan ja l'homenatge no pot trobar-se suspecte?

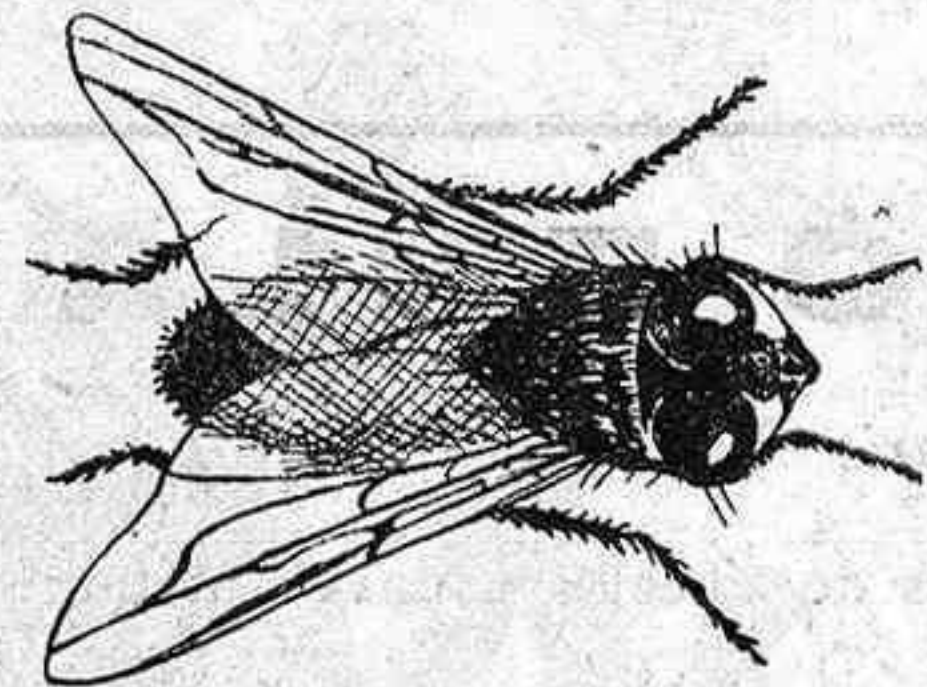
2.ª Hi ha un paràgraf de míting que sempre és molt aplaudit: és l'elogi de la dona de la regió on es vagi. Aquest paràgraf s'utilitza quan hom vol que els diaris diguin: «Fou aplaudit frenèticament» o quan no es té res per a dir. Els uns —Primo de Rivera, per exemple— l'utilitzava amb referència a les dones de pertot arreu. Els altres —els qui siguin— l'utilitzen per fer contentes les dones de Salamanca.

3r. «Penso que quan estic al Poder, és perquè la voluntat del poble ho desitja». A qualsevol cosa se li diu pensar; i no hi ha res tan fàcil de fer servit d'alcajot, com el poble. «Ho vol el Poble». ¿Quin poble? ¿Navajas? ¿El Poble Espanyol de la nostra passada Exposició?

Procediment nostre per a exterminar les mosques

Els cow-boys de l'Arizona cacen les mosques en un lloc prèviament desinfectat. Aquest no és el nostre procediment.

El nostre és científic; gairebé tant com el del Dr. Huguet, divulgat per l'Alcaldia.

Ens col·loquem a l'aguait, amagats perquè la mosca no descobreixi les nostres intencions. Encongim la mà dreta i, engegant-la després, cacem la mosca. Ja està realitzada la primera part del nostre pla.

Segona part: Fem bullir, en una olla, dos litres d'aigua pura (H₂O) als quals afegirem 200 grams d'àcid sulfúric (SO₄H₂). En bullir l'aigua, s'hi tira la mosca, i es manté l'aigua al foc fins que els dos litres es redueixin a la meitat.

Després d'això enviarem el mig litre d'aigua que contindrà la mosca a l'Institut Municipal de Higiene perquè l'analitzi i comprovi si la mosca ha mort. Fet això, exigirem un certificat.

Si cada ciutadà practiqués el procediment que patrocinem, gairebé és segur que arribaríem a extingir aquesta nefanda plaga estival.

Ciutadà i barceloní!: Col·labora amb el Dr. Huguet i amb nosaltres! GUERRA A LA MOSCA!

Esté de la mala de l'home

Amnistia!

El nostre Companys i els nostres Gassol, Lluhí, Camorera, Martí Esteve, Barrera, i Mestres, sortiren cap als penals de Santa Maria i Cartagena a complir els trenta anys de condemna que els va imposar el Tribunal de Garanties Constitucionals;

Deixem constància que, en aquesta hora de dolor, els nostres ens tenen més que mai al seu costat.

TELÓ ENLAIRE

Noves i Comentaris

El IV concurs de «Teatre Català Amateur» toca a les acaballes.

El Jurat s'ha empassat moltes «Mitja Taronja». I consti que enguany gairebé totes les taronges que s'han gelat, resultaven sense suc ni bruc.

Ja fou una idea, ja, això de posar «La Mitja Taronja» com a obra de concurs.

* * *

«El Nostre Teatre» ha publicat «Cataclisme» de Joan Oliver. Ens diuen que l'obra tingué excel·lent puntuació pel «Premi Ignasi Iglésies». La qual cosa ens ve a demostrar —com ja sabem des de la seva fundació— que el «Premi Ignasi Iglésies» és un cataclisme.

L'obra de Joan Oliver, bona: gràcies!

* * *

Setmana gran a l'Olimpia.
Gran? Per què? Per la Sala

* * *

TEATRO BARCELONA

ÉXITO ÉXITO

¡VERDAD! ¡VERDAD!

¡SOY UN SINVERGUENZA!

MUÑOZ SECA

Y PÉREZ FERNÁNDEZ

TÍSNER

Això deu ésser teatre realista.

En aquesta setmana gran de l'Olimpia, Fleta i l'Espinal cantaran «Marina».

Sí, bé... però... això no és de setmana gran, és d'estar per casa.

També Fleta cantarà «Donya Francisquita». Sí, bé... però això... s'ha cantat moltes setmanes.

¿I l'altre repertori? Suat. Vell. Carrincló.

Tot ben adient per una gran setmana... de fires de Vallirana.

* * *

Segueix al Còmic: «Al Cantar el Galló».

Hi va molta gent.

Alguns asseguren que, més que el cant del gall, els agrada el gall a la cassola.

Però àdhuc aquests confessen que Laura Pinillos és bonica i graciosa, i que la revista que fan al Còmic és ben presentada.

* * *

Ai «Hijas de mi alma»!

Ai Mestre Alonso del nostre cor!

* * *

—¿A quin teatre de Barcelona pot anar un autèntic amant del teatre?

—A cap.

I ningú no s'explica la crisi del teatre.

* * *

¿Hi haurà subvencions la temporada que vé per al Teatre Català?

L'opinió és negativa.

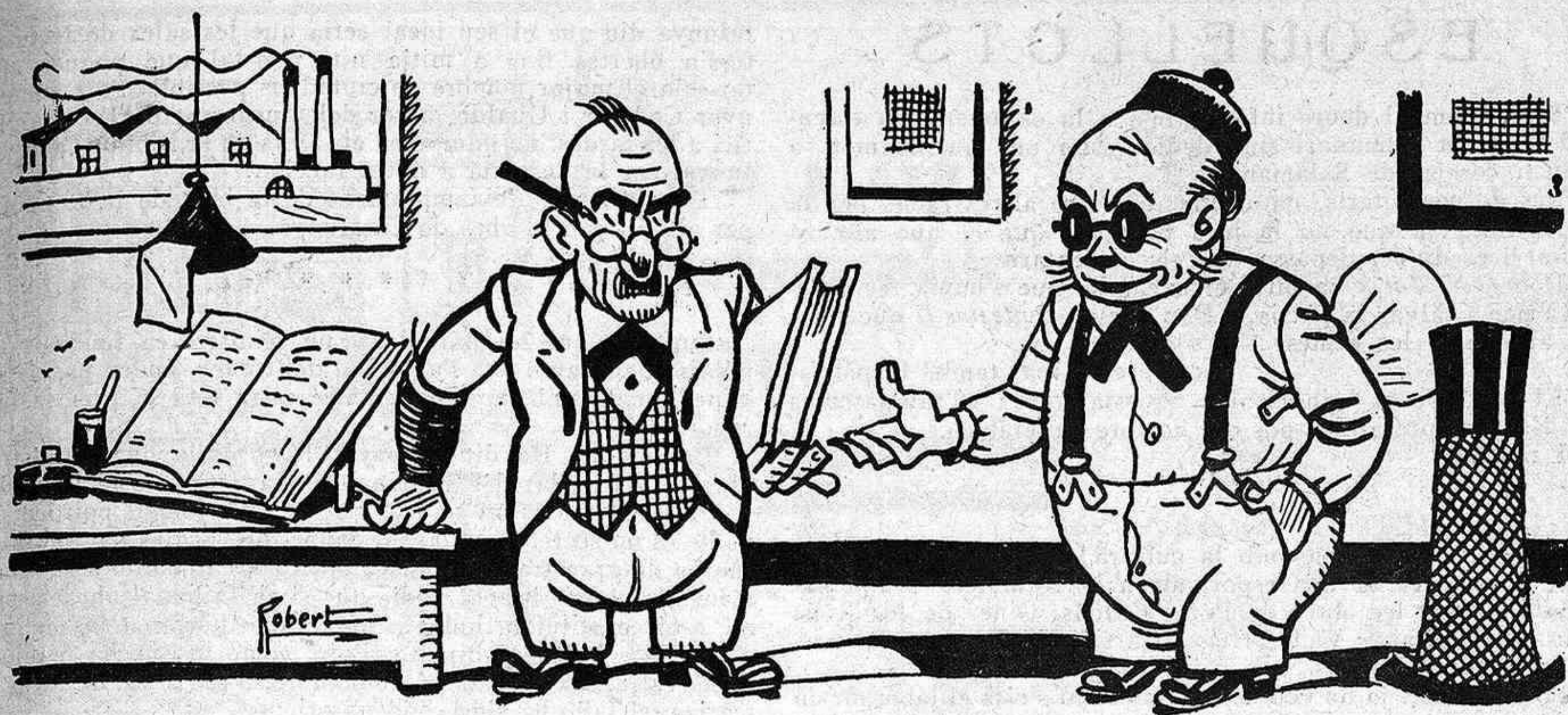
Consti, però, que no ens fa fred ni calor. Si el Teatre Català subvencionat ha d'assemblar-se al Teatre Català que la senyora Nicolau i l'Aluges ens portaren la temporada passada al Poliorama, ens podem prou molt ben passar sense teatre.

* * *

Hem fet un descobriment.

J. Bernard i Duran té traduïda «Pamela» de Goldoni.

¿No es podria fer circular aquesta obra entre les compa-

Senyor Esteve.—Ja que fa més d'un any que em demana un dia de camp, l'hi concedeixo avui i li pagaré totes les despeses.

Dependent.—¡Vostè sempre tan liberal, Sr. Esteve!

Senyor Esteve.—El camp és el... de Mestalla!

nyies de Teatre Amateur, senyors dirigents de la Federació? Goldoni podria dur algun alligonament. I qui sap si alguna sorpresa.

* * *

Ens assabentem que hi haurà, aviat, una penya «Enric Lluelles».

Era hora que els enamorats de fer penya posada sota el nom d'un actor, es recordessin un xic dels bons actors catalans com l'Enric Lluelles i oblidessin un bon xic els Paus Gorjé, d'allà.

* * *

Es parla d'un festival d'art grec al Teatre a l'aire lliure del Parc de Montjuïc.

S'assegura que ens ballaran «Fedra».

La concessió del Teatre del Parc de Montjuïc, per ballar en grec, s'assegura que va determinar-la l'haver vist ballar l'ou en el brollador dels claustres de la Catedral, el dia de Corpus d'enguany.

* * *

«Soy un sinvergüenza» per en Muñoz Seca.

Jesús Ullé ens va privar de veure la representació.

Com hi reia!

També hi reia molt en Brauli Solsona.

Decididament Muñoz Seca és un autor al qual rendeixen culte els polítics. Si Muñoz Seca no fos un ídol monàrquic podria perfectament ésser un ídol radical. Això amb referència als admiradors de Muñoz Seca. I ara, amb referència a ell, creiem que el senyor Muñoz Seca, de no admirar tant el Rei, podria perfectament fer un ídol seu del senyor Lerroix.

* * *

Corren veus que el repertori català —ja tan enriquit amb la incorporació de la traducció de «Mare Alegria»— tindrà dintre de poc dues grans obres més. Un autor pensa escenificar, per al nostre teatre català, «Rocío» i «María de la O.».

Comencem a situar-nos. La inspiració vé de ponent i, aviat els Quinteros i Guillen i cal Manquet-bar seran dues fonts d'inspiració catalana.

L'altre dia en un músic-hall veiérem aplaudir frenèticament un xotis cantat en català.

L'afer es manifestar-se i aprofitar allò de la conllevància per fer tot el diner que es pugui.

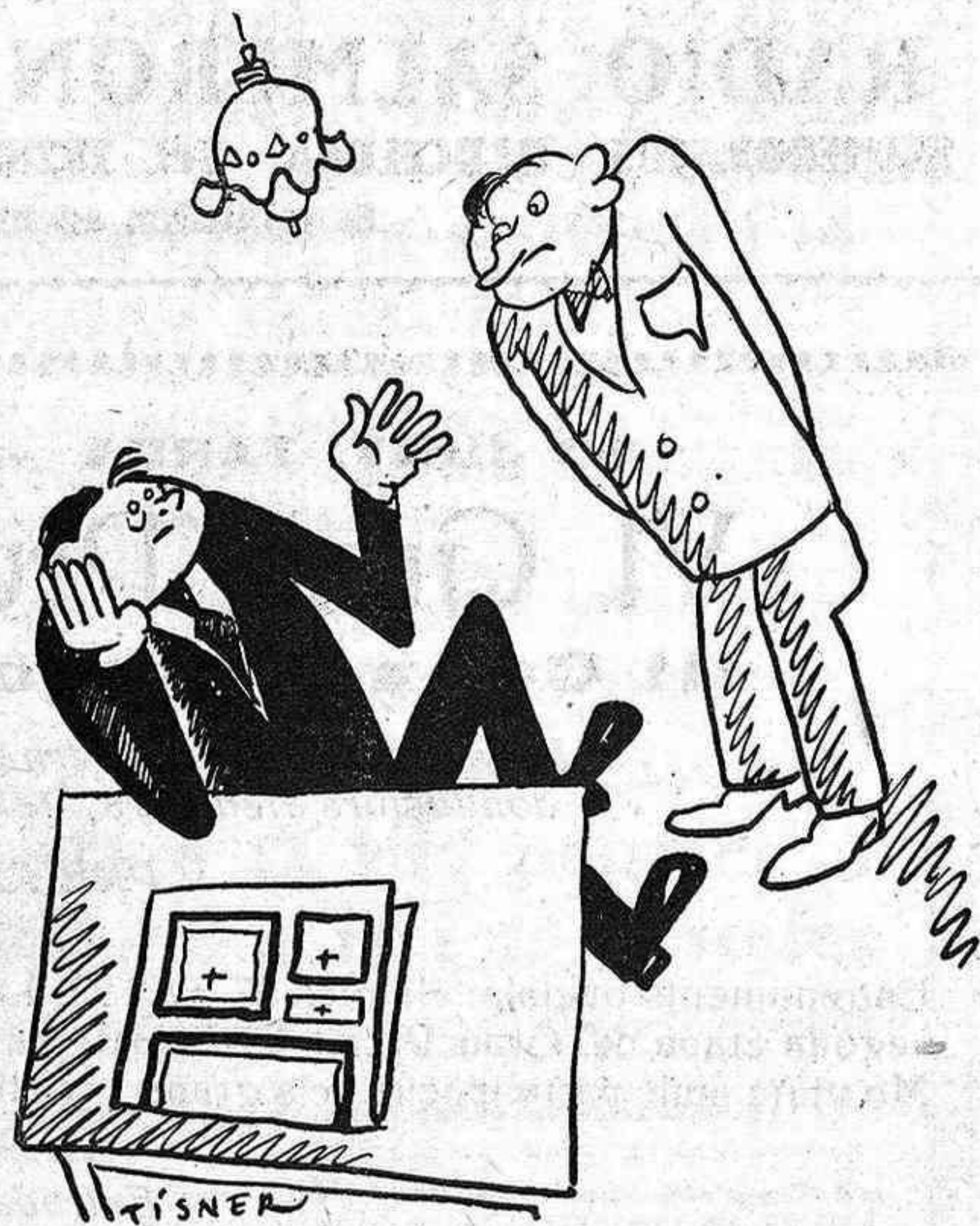
* * *

França també fa concursos de teatre amateur. ¿Que els fa millor que nosaltres? Naturalment.

França sap el que fa, i, en dir França, volem dir la majoria dels francesos.

No tingueu por que França manqués, als actes, delegació oficial. A França, les coses de França, les fan seves.

* * *

Visita de condo!ença.

El nebot.—Cregui'm, si jo havia de tenir una agonia tan terrible com la que ha patit el meu pobre oncle, m'estimaria més morir-me!

ESQUELLOTS

Mancariem al deure informatiu i a la característica essencial d'aquest setmanari sinó dediquéssim uns quants mots a l'idil·li corejat de Salamanca.

Res de comentaris, naturalment. Entre altres raons per la fonamental, ja que no la més poderosa que el que allí va passar i es digué, depassa tots els comentaris.

Don *José Maria* va dir, per exemple, que s'havia fet republicà per a salvar la pàtria, i *Don Ale* va contestar-li que s'havia aliat amb les dretes,

per salvar també la pàtria.

El cor clou el brindis amb aquesta frase: «Trabajaremos por España, presididos por ese hombre venerable».

I res més.

* * *

Quines coses passen amb la cultura!

A Girona, es fa una esporgada a la Biblioteca Municipal i són retirades les obres de Pérez Galdós, Giner de los Ríos, Rousseau, Voltaire, Víctor Hugo, Garrido i àdhuc les del nostre amic Josep Burgas.

A Barcelona... ja ho veurem. De moment s'està el·laborant un centpeus amb motiu de l'ofertament fet per determinades ordres religioses d'arribar a una intel·ligència amb el Municipi per a donar ensenyança (laica, naturalment, eh?) als alumnes de les escoles oficials.

L'Arxiu Històric de Casa l'Ardiaca segueix tancat encara a la tarda. Com a contracop, el Director de la Biblioteca de Ca-

talunya diu que el seu ideal seria que les sales de lectura estessin obertes fins a mitja nit, per tal que pogués aprofitar-se'n el major nombre de ciutadans possible. Sort que el senyor Codolar i Gualdo, autor del tancament de l'Arxiu Històric, a les tardes, no intervé en els afers de la Biblioteca de Catalunya, car la deixaria a mitja racció...

Tot sigui per l'eixamplament de la base de la República i per al bé o per al «be» de Catalunya.

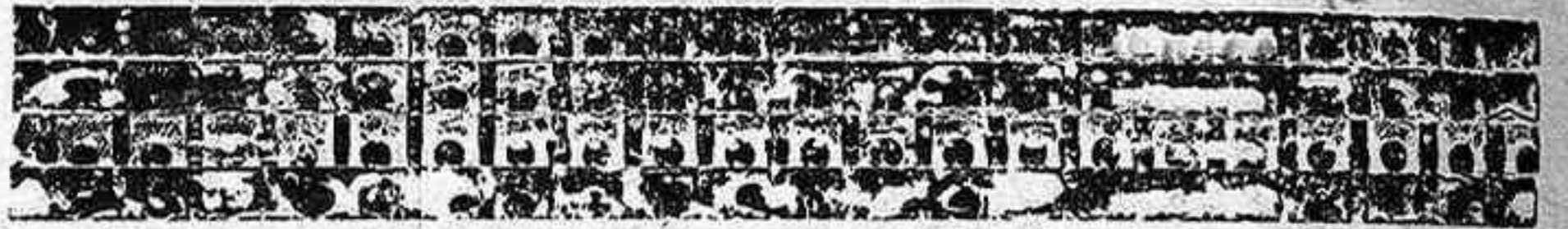
* * *

Suposem que les paraules d'un ministre en funcions, dites públicament, amb tota l'autoritat del càrrec, poden passar sense impediment, amb molt més motiu quan tota la premsa les ha reportades.

Provem-ho. Ha dit el senyor Royo Villanova, ministre de Marina, en parlar del Tribunal de Garanties de la República:

«Para nadie es un secreto que es un tribunal político. Para nadie es un secreto que las elecciones de vocales para el mismo, fueron de gran trascendencia política y en cuanto a sus resoluciones, tampoco ignora nadie que si el Tribunal ahora, conforme está constituido, hubiera tenido que juzgar a los del 10 de agosto, los hubiese absuelto. Pero, como lo que ha tenido que hacer es juzgar a los del 6 de octubre, o sea a los de ideas contrarias, el fallo ha sido condenatorio.»

* * *

¡Amnistia!

* * *

La censura, sempre tan amable, va privar-nos de donar la benvinguda al senyor Martínez Anido en els termes que els seus mereixements reclamen. Què hi farem! Que es doni per entès i per saludat.

**ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARCUES**

ESCOLTES DE CAÇA

VENDES AL COMPTA I A TERMINI

RADIO SALMERON

SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280

Es sol·liciten agents

30 JUNY, TARDA -- CIRCUIT DE MONTJUIC

VI Gran Premi Penya Rhin III Copa Automobilista de Barcelona

Formidable cursa internacional amb els «bòlids» més ràpids i els conductors alemanys, italians, francesos i espanyols més famosos.

PREUS (timbre inclòs): Llotges amb sis entrades, 100 ptes.
Tribuna numerada, 12 ptes. Entrada general, 4 ptes.

Entrenaments oficials: els dies 27, 28 i 29. La darrera sessió d'entrenaments és combinada amb la segona etapa del Gran Premi Ciclista Rus que tindrà lloc, sencera, dintre el mateix Circuit de Montjuïc amb participació dels grans «routiers» Canyardó, G. i A. Deloor, Hutz, Bovet i Bartali entre altres.

Entrada dies 27 i 28: 1 pta. Entrada per el dia 29: 2 ptes.
Entrada conjunta per a tots els entrenaments, per a la cursa ciclista i per el Gran Premi Automobilista: 5 pessetes.

S'espeïen a Penya Rhin; Rambla d'Estudis, 6, pral.

**La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna**

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, 20

**PERA VESTIR AMB ELEGAN-
CIA I PER POCOS DINERS**

Passeig de Gràcia, 18

Casa BASTIDA

**GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA NORD - AMERICA**

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: fa-
cilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, amb vestits, camises, pijames,
barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes
Pantalons a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes
Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes
Camises de seda a 12 i 15 pessetes
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes

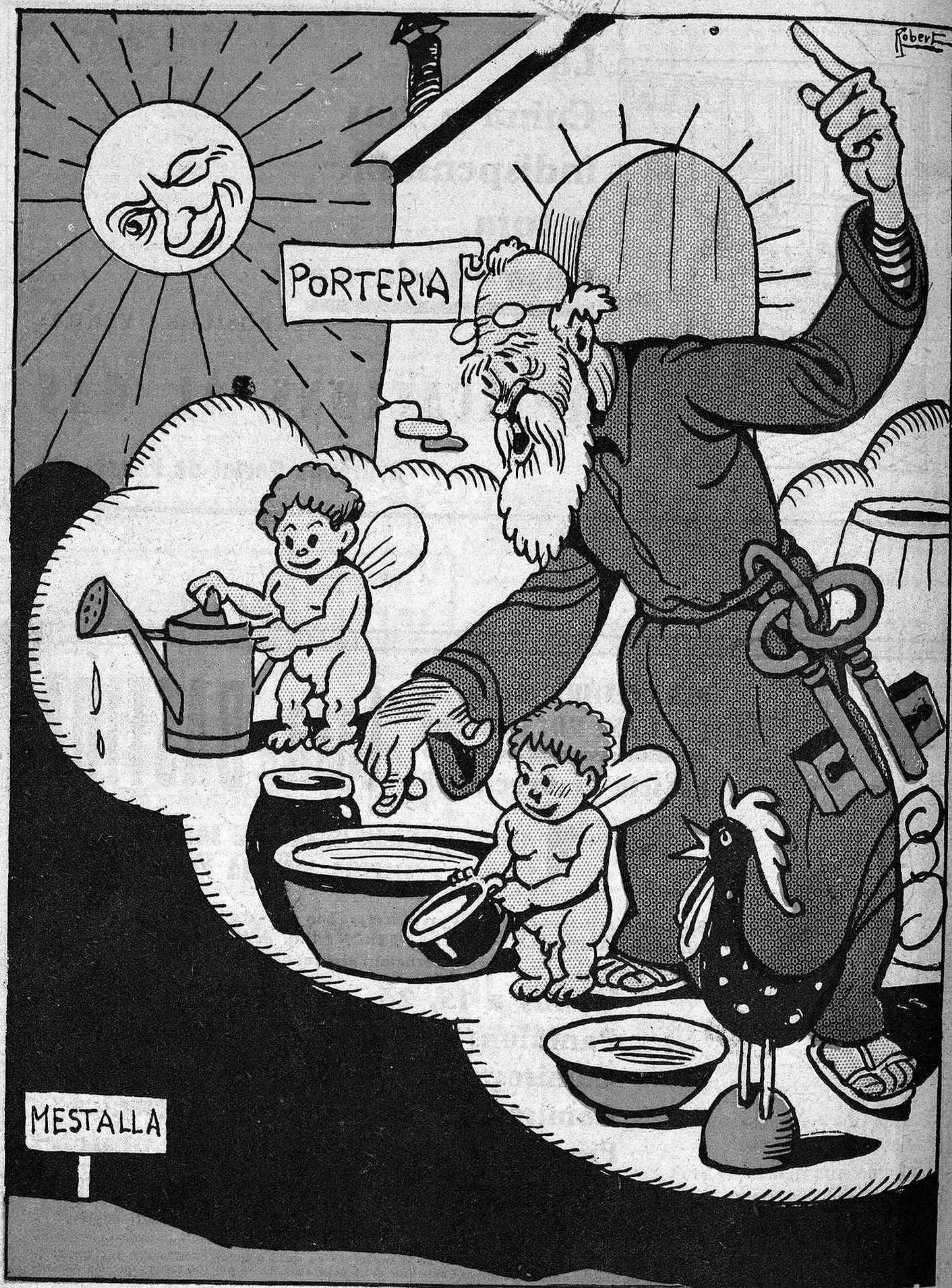
Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom.

SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confeccionen tota mena de vestits amb bons folros i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors.

Considerem l'estalvi la cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Ve-
llesa i altres presents, en proporció amb l'import de la compra.

PERTANYA A LA BIBLIOTECA
PATENT DE MARCA

Els Angelets. — Què fem, avi, ¿hi tornem?

Sant Pere. — Deixeu-los expansionar; ¿no veieu que aquesta vegada els costa molts diners?